
Leven in het licht

We zijn dankbaar voor de mensen die in onze wereld 'licht' geven, in het groot en in het klein. Ook wij zouden 'lichtbrengers' kunnen zijn, maar misschien twifelen we aan onze mogelijkheden. We kennen onze beperkingen. Hoe kunnen we dan toch vertrouwen hebben, ondanks donkere wolken en onzekerheden die soms de overhand lijken te nemen?

Zoals Chiara Lubich ons leerde, kan iedere man en vrouw een bijdrage leveren op alle terreinen van menselijke activiteit: in de wetenschappen, in de kunst, in de politiek. En laten we de steun niet vergeten die we ontvangen van allen met wie we deze levensreis delen. Het goede dat we ontvangen, de wederzijdse vergeving die we ervaren, de gemeenschap van materiële en geestelijke goederen die we kunnen genieten, het zijn kostbare hulpmiddelen die ons openstellen voor hoop. Onze oude mens ligt altijd op de loer en zet ons ertoe aan ons terug te trekken in onze privésfeer om alleen maar bezig te zijn met onze eigen kleine belangen, om de mensen die op onze weg komen te vergeten en ons niets aan te trekken van het algemeen belang, van de noden van de mensen om ons heen. Laten we daarom de vlam van de liefde in ons hart weer aanwakkeren. Dat zal ons nieuwe ogen geven en ons laten ontdekken wat wij kunnen betekenen in onze directe omgeving, in de samenleving of in de wereld.

Elisabeth vertelt: 'Op een avond moet ik het eten klaarmaken. Het is al laat en mijn huisgenoten kunnen ieder moment thuiskomen. Tatiana, een vrouw uit de Oekraïne die vlakbij ons woont, klopt op het keukenraam. Ze is veel alleen en komt graag om even haar verhalen te vertellen. *Nu heb ik geen tijd*, is mijn eerste reactie. Maar tegelijk gaat er door me heen: wat zou ik willen als ik zelf voor dat raam stond? Ik laat haar binnen en Tatiana gaat op een krukje in de keuken zitten. En terwijl ik de aardappelschil, probeer ik goed naar haar te luisteren. Op een gegeven moment staat ze op, geeft me een dikke knuffel en loopt blij naar buiten. Ze laat me met grote vreugde achter.'

Marieke en haar man hebben een bedrijf dat een snelle groei doormaakt. Ook omdat er te weinig medewerkers zijn, is het heel druk. Dan hoort ze een vaste medewerker tegen een nieuwe zeggen: 'Het is een fijn bedrijf om te werken. Er heerst echt een familiesfeer. Dat heb ik bij mij thuis gemist.'

Mireille is als lerares van een basisschool gestart met een nieuwe klas. Het is wennen, alles is nieuw, ook de lesmethode. Ze is 's middags heel moe, maar ook de kinderen zijn dat. Dan beseft ze waar het om gaat: of de doelen gehaald worden of niet, het gaat om de kinderen die gezien willen worden. Dat bevrijdt haar. En ze weet dat ze elke keer opnieuw kan beginnen.

Een jonge man uit de Filipijnen, Jun, vertelde dat zijn gemeenschap precies in de tijd van de covidpandemie werd getroffen door een grote brand, waarbij veel gezinnen alles verloren: "Ook al zijn we arm, toch wilden mijn vrouw Fiore en ik iets doen om te helpen. Ik sprak over de situatie met een groep motorrijders waar ik deel van uitmaak, ook al wist ik dat zij net zoveel te lijden hebben als wij. Toch staken zij meteen de handen uit de mouwen. We hebben blikjes sardientjes, spaghetti, rijst en andere etenswaren naar de slachtoffers van de brand gebracht.

Mijn vrouw en ik raken vaak ontmoedigd als we denken aan de toekomst. Maar ook al zijn we niet rijk, we geloven dat we altijd iets te delen hebben".

Mensen die leven van het licht. Mensen die licht geven. In het groot en in het klein.

IMPULS VOOR DE MAAND is in Uruguay begonnen in het kader van de dialoog tussen mensen van verschillende religieuze en niet-religieuze overtuigingen met als motto "de dialoog opbouwen". Het doel van deze publicatie is bij te dragen tot en het bevorderen van het ideaal van universele broederschap. IMPULS VOOR DE MAAND wordt momenteel in dertien talen vertaald en in meer dan 25 landen verspreid.